

De Illusie van Onkwetsbaarheid: Hoe Iran de Amerikaanse Luchtoverheersing Verbrak en het Imperium in het Nauw Dreef

Door Frank , 26 juli 2026

De Illusie van Onkwetsbaarheid: Hoe Iran de Amerikaanse Luchtoverheersing Verbrak en het Imperium in het Nauw Dreef

De recente ontwikkelingen in het Midden-Oosten markeren een mijlpaal in de moderne militaire geschiedenis. Wat begon als een vermeende routine-operatie van de Verenigde Staten om zijn wil op te leggen aan Iran, is geëindigd in een strategische terugtocht die de grenzen van de Amerikaanse militaire macht onverbiddelijk blootlegt. Na twee opeenvolgende dagen zonder aanvallen, hebben hoge Amerikaanse functionarissen, waaronder de stafchef en J.D. Vance, toegegeven dat de voorraden Patriot onderscheppingsraketten bijna zijn uitgeput. Een verdere escalatie zou deze verdedigingssystemen tot nul reduceren. Dit is geen tactische pauze; het is de erkenning van een strategisch failliet.

Door Frank Dumon

Op basis van militaire bronnen uit Iran wordt een beeld geschetst dat de westerse media liever negeren: in slechts dertien dagen zou de VS 43 vliegtuigen hebben verloren, variërend van gevechtsvliegtuigen en F-15's tot P-8's en operationele drones, met een geschatte materiële schade van 20,6 miljard dollar. Maar het ware verhaal ligt niet in de vernieling van de vliegtuigen zelf, maar in de systematische

verblinding van het Amerikaanse militaire apparaat.

De Illusie van Luchtoverwicht: Een Strategische Nederlaag

Sinds de Eerste Golfoorlog, dertig jaar geleden, heeft het Pentagon zijn militaire doctrine gebouwd op de absolute zekerheid van luchtoverwicht. In 1991 kon de VS nog 3.000 aanvallen met vliegtuigen per dag inzetten. Tijdens de recente veertien dagen van escalatie kwam dit aantal niet verder dan 150 per dag, met moeizame pogingen dit te verdubbelen. Deze daling is niet het resultaat van terughoudendheid, maar van onvermogen. De VS heeft de zogeheten 'guided munitions salvo competition' – de kern van de oorlogsdoctrine – verloren.

De Vernietiging van 43 Vliegtuigen en de Blinddoek van de VS

Het meest alarmerende aspect van de Iraanse tegenoffensieven is niet zozeer het aantal neergehaalde vliegtuigen, maar de gerichte vernietiging van de zintuigen van het Amerikaanse leger. Iraanse rapporten specificeren de vernietiging van zeven commando- en controlecentra, drie satelliet communicatiesystemen, zes Patriot luchtverdedigingsradars, drie lucht- en maritieme bewakingsradars, acht vroeg waarschuwing radarsystemen, zeven luchtverdedigingsradars, drie AESA radarsystemen, twee AESA-117 radars, vijf langeafstandsradars en twee tactische radarcomplexen.

In totaal gaat het om meer dan 37 geavanceerde radarsystemen. In de moderne oorlogsvoering is een luchtafweersysteem zonder radar nutteloos; het is als een bokser met een netvlies loslating. Iran heeft de Verenigde Staten effectief blind gemaakt. Waar de VS vage, generieke verklaringen afgeeft over haar eigen aanvallen, communiceert Iran met dodelijke precisie over wat het heeft vernietigd: specifieke radarinstallaties, MQ-9 drone hangars, brandstofopslagtanks en High Mobility Artillery Rocket Systems (HIMARS). Deze asymmetrie in informatie en effectiviteit spreekt boekdelen.

Het Falen van de 'Air-Sea Battle' Doctrine

Het oorspronkelijke aanvalsplan tegen Iran, opgesteld rond 2009, was in wezen hetzelfde plan dat tegen China zou worden ingezet. De toenmalige onderminister van de Marine, Robert Work, legde in 2010 uit dat de kern van deze doctrine draait om het winnen van een competitie van geleide munitie-salvo's, met als doel onmiddellijke strategische dominantie te vestigen door de vijand te blinden, het leiderschap te onthoofden en vervolgens een blokkade op te leggen.

De realiteit heeft deze theorie weerlegd. Iran heeft niet alleen deze salvo-competitie gewonnen, maar de rollen omgedraaid. Het is Iran dat de VS heeft blind gemaakt en de vooruitgeschoven activa heeft gedecimeerd. De VS, die decennialang gewend was geraakt aan 'gewapend sociaal werk' en het bestoken van slecht bewapende tegenstanders, blijkt fundamenteel onvoorbereid op een gewapend conflict met een gelijkwaardige tegenstander (peer adversary) die al drie decennia specifiek op dit scenario heeft getraind.

De Onmogelijke Opties van het Imperium

Nu de luchtoverheersing een illusie is gebleken, zit de Verenigde Staten opgescheept met drie strategische opties, waarvan er geen enkele een uitweg biedt. De eerste optie, de bombardementscampagne, heeft gefaald. De tweede optie, een blokkade, wordt ondermijnd door Iran's controle over wereldwijde chokepoints. Dit laat de derde optie over: grondtroepen.

Grondtroepen: Een Uitnodiging tot een 'Kill Box'

Elke suggestie van een Amerikaanse grondinvasie in Iran zou neerkomen op strategische waanzin. Zelfs als de VS over de logistieke capaciteit zou beschikken – wat twijfelachtig is – zou een dergelijke invasie veranderen in een gigantische 'kill box'. Voor wie de militaire geschiedenis kent, klinken de parallellen met Dien Bien Phu en Khe Sanh onheilspellend bekend. Iran is uiterst goed voorbereid op een landinvasie. Sterker nog, het zou een dergelijke invasie waarschijnlijk verwelkomen, omdat het de VS dwingt te vechten op Iraans grondgebied, op hun eigen 'thuisveld'.

Iran beschikt over een sterkere morele resolve, een snellere leercurve, een kosten asymmetrie, een geografisch voordeel en een groeiende industriële capaciteit. De Iraanse bevolking, verenigd in verontwaardiging over het onrechtvaardige geweld en de burgerslachtoffers, zou een invasie met ongeëvenaarde felheid beantwoorden. Het is een recept voor een van de meest zichtbare en vernederende strategische nederlagen in de geschiedenis van de oorlogsvoering.

De Mythe van de Proxy oorlog en de 30-minuten Respons

Wetende dat directe confrontatie zelfmoord is, probeert de VS haar laffe strategie te herkalibreren door proxy krachten in te zetten. Er wordt gespeculeerd dat de VS hoopt dat derden, zoals bepaalde Koerdische facties in Irak, het vuile werk opknappen. Iran heeft hier echter proactief op geanticipeerd. Sinds het einde van het recente memorandum van overeenstemming (MOU), voert Iran bijna dagelijks preëemptieve aanvallen uit op Amerikaanse infrastructuur en trainingskampen van

deze proxy krachten in gebieden zoals Erbil.

Deze proxy strategie is gedoemd te mislukken. Zelfs Iraanse dissidenten die het huidige regime verafschuwen, hebben aangegeven dat ze de wapens zouden oppakken om hun land te verdedigen tegen een buitenlandse invasie. De VS onderschat de nationale vastberadenheid van het Iraanse volk om zijn soevereiniteit te beschermen. Bovendien begrijpen proxy krachten steeds beter dat ze zich aan een verliezende zaak binden. De VS is gewend geraakt aan oorlogvoering als op een golfbaan: een comfortabele slag vanaf een veilige afstand. Nu staat het echter tot zijn nek in het struikgewas, en de realiteit laat zich niet langer ontkennen.

Daarnaast is de respons van Iran angstaanjagend snel geworden. Volgens recente berekeningen van het Amerikaanse Centcom duurt het nu slechts dertig minuten voordat een Amerikaanse aanval wordt beantwoord met gerichte raket- en drone-aanvallen op Amerikaanse bases. Deze responstijd zal alleen maar korter worden naarmate Iran verder battle-hardened raakt en zijn eigen voorraden perfectioneert.

De Escalatieladder en de Kwetsbaarheid van de Golfstaten

Iran heeft tot nu toe met ingehouden kracht gevochten. De escalatieladder biedt Teheran nog talloze stappen die niet alleen voor de VS, maar voor de gehele wereld kapitalistische orde verwoestend zullen zijn. De VS heeft geen antwoord op de feitelijke realiteit dat Iran een 'schokhalsband' (shock collar) om de Straat van Hormuz heeft gelegd. Iran kan deze op elk gewenst moment activeren.

De 'Schokhalsband' rond de Straat van Hormuz

De Straat van Hormuz is de levensader van de mondiale oliehandel. Iran heeft al laten zien dat het deze route effectief kan betwisten, getuige de recente incidenten waarbij mijnen werden geraakt door schepen die onder Amerikaanse druk probeerden door te varen. Een volledige sluiting of verstoring van deze route zou de wereldeconomie in een onmiddellijke shock brengen. De Golfstaten, die afhankelijk zijn van deze route voor hun export en veiligheid, zouden worden blootgesteld aan existentiële crises.

De Kwetsbaarheid van de AI- en Energie infrastructuur

Wat vaak over het hoofd wordt gezien, is de kwetsbaarheid van de moderne infrastructuur in de Golfstaten. Iran heeft al aanvallen uitgevoerd op datacenters en energie- en ontziltingsinstallaties. Indien Iran besluit om de Amerikaanse agressie volledig te neutraliseren, heeft het de capaciteit om de gehele infrastructuur van de

Golfstaten weg te vagen.

Dit zou niet alleen de militaire projectieplatforms van de VS in de regio onbruikbaar maken, maar ook de strategische plannen van de VS voor kunstmatige intelligentie (AI) vernietigen. De Golfstaten hebben immers beloftes gedaan van 2 biljoen dollar aan investeringen om AI datacenters te bouwen, aangetrokken door de overvloedige energie en ruimte. Deze datacenters vereisen echter ononderbroken stroom, water en menselijk onderhoud. Een Iraanse aanval op deze faciliteiten zou het fundament onder de zeven grote technologiebedrijven wegsnijden die momenteel de Amerikaanse economische groei dragen. Iran heeft nog maar nauwelijks begonnen met vechten; de potentiële schade voor de VS is astronomisch.

De Wereldwijde Domino: Van de Rode Zee tot de Zuid-Chinese Zee

De oorlogen van het Amerikaanse imperium zijn geen geïsoleerde gebeurtenissen meer; ze vloeien in elkaar over en versterken elkaar. Het is één verenigd slagveld, zoals voormalig functionaris Kurt Campbell het ooit noemde, maar de 'symfonie' die wordt uitgevoerd, is er een van imperialistische overstretch.

Ansarallah, Oekraïne en de Verwevenheid van de Fronten

De impact van deze verwevenheid is duidelijk zichtbaar. Jemenitische Ansarallah strijders hebben onlangs met dodelijke precisie olie-installaties van ARAMCO in het Jizan gebied van Saoedi-Arabië geraakt, waarvan de branden nog steeds woeden. Dit toont niet alleen de capaciteit om toe te slaan, maar ook de terughoudendheid en controle om voorlopig de verwerkingsinfrastructuur te sparen, een duidelijke waarschuwing aan de Saoedi's en de VS.

Tegelijkertijd zien we een bizarre en gevaarlijke kruisbestuiving in de Kaspische Zee, waar Oekraïne een Iraans vaartuig aanviel en een zeeman doodde. Iran wijst er terecht op dat Israël achter deze provocatie zit, met als doel Iran verder het Oekraïne-conflict in te slepen. De VS, Oekraïne en Israël behandelen dit als één enkel front, waarbij Israël fungeert als een soort 'clearinghouse' voor mondiaal imperialisme. Deze verwevenheid zal echter niet leiden tot een overwinning van het Westen, maar tot de verdere uitputting van Europa, Oekraïne en de VS zelf.

Bovendien wijzen alle tekenen erop dat de Amerikaanse slachtoffercijfers systematisch worden verdoezeld. De werving van specialisten voor persoonlijke effecten op de Dover Air Force Base en de sluiting van de verloskundige afdeling op de Ramstein Air Base in afwachting van massale slachtoffers, suggereren dat de werkelijke tol van dit conflict veel hoger ligt dan officieel wordt toegegeven.

De Zuid-Chinese Zee: Het Ware Doelwit van de VS

Terwijl de VS verwickeld is in een moeras in het Midden-Oosten, blijft de voorbereiding op de oorlog tegen China onverminderd doorgaan. De confrontaties in de Zuid-Chinese Zee, waarbij Filipijnse schepen, gesteund door de VS en Japan, provoceren in de buurt van de Tweede Thomas Shoal, zijn geen toeval. De VS voert voortdurend oorlogsspelen, inclusief massale logistieke liftoefeningen op het Koreaanse schiereiland. Dit zijn geen abstracte simulaties, maar concrete repetities voor een toekomstig conflict.

Neoconservatieve strategen zien een oorlog met China als het 'hoofdgerecht'. Iran, Rusland en andere staten worden slechts gezien als opwarmertjes. De logica is dat China het zwaartepunt is dat andere landen de 'ontsnappingsnelheid' biedt uit de westerse kapitalistische plantage. Daarom moet, in hun ogen, de kop van de slang worden afgehakt. De Zuid-Chinese Zee, waar jaarlijks voor 5 biljoen dollar aan goederen en 10 miljoen vaten olie per dag doorheen stroomt, is de belangrijkste maritieme chokepoint ter wereld. De Amerikaanse strategie is erop gericht deze route af te snijden om China te wurgen.

China's Antwoord: De Zijderoute als Strategische Omzeiling

Waar de VS probeert te vernietigen, te sanctioneren en af te snijden, bouwt China alternatieven. De Amerikaanse 'Air-Sea Battle' doctrine, die in 2009 werd opgesteld, ging ervan uit dat China afhankelijk zou blijven van maritieme routes. China heeft dit echter al lang voorzien.

Groene Energie als Wapen van Soevereiniteit

Sinds de 'Pivot to Asia' in 2011 heeft China de Belt and Road Initiative (BRI) niet alleen ontwikkeld als een economisch netwerk, maar als een geostrategische noodzaak om de Zuid-Chinese Zee en de Straat van Malakka te omzeilen. De aanleg van de China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) en de China-Myanmar Economic Corridor waren directe pogingen om toegang tot de Indische Oceaan te krijgen zonder door door de VS gecontroleerde wateren te varen.

Wanneer deze landroutes werden aangevallen door door de VS gefinancierde NGO's of terreurgroepen (zoals de Balochistan Liberation Front, die Chinese leraren en ingenieurs aanviel), paste China zijn strategie opnieuw aan. De focus verschoof naar energie-soevereiniteit. Door massaal te investeren in duurzame energie (zonne-, wind- en waterkracht) binnen de BRI, helpt China het Globale

Zuiden zich onafhankelijk te maken van de fossiele brandstoffen die door Amerikaanse chokepoints stromen.

In de eerste helft van 2026 steeg de totale waarde van BRI overeenkomsten naar een recordhoogte van 126,3 miljard dollar, met een enorme nadruk op groene energie-financiering. Dit is een direct antwoord op de kwetsbaarheid van de oliemarkt, verergerd door de Amerikaanse agressie in het Midden-Oosten. China bouwt aan een anti hegemonische coalitie die het Globale Zuiden in staat stelt zich te onttrekken aan westerse koloniale en kapitalistische onderwerping.

De Ironie van de Geschiedenis: Trump als Onbedoelde Katalysator

In dit alles schuilt een diepe, bijna Hegeliaanse ironie. Donald Trump, die heilig gelooft dat klimaatverandering een Chinese hoax is om de Amerikaanse petrochemische industrie te ondermijnen, heeft onbedoeld meer gedaan om de wereldwijde overgang naar duurzame energie te bevorderen dan welke president ook.

Door de Straat van Hormuz te bedreigen en de betrouwbaarheid van fossiele brandstoffen als energiebron voor de bondgenoten van de VS in twijfel te trekken, heeft hij de 'schokhalsband' zichtbaar gemaakt. Geen enkel land kan zich nog veroorloven volledig afhankelijk te zijn van energie die door door de VS gecontroleerde zeestraten moet worden vervoerd. De noodzaak tot diversificatie is nu een overlevingsstrategie geworden. Op deze manier drijft de agressieve, op fossiele brandstoffen gerichte politiek van het Amerikaanse imperium de wereld juist sneller naar de duurzame energie-infrastructuur die China aanbiedt.

Conclusie: De Noodzaak van Realiteitszin en Verzet

De Verenigde Staten bevinden zich in een klassieke 'grizzly bear fallacy': de waanidee dat men een grizzlybeer met blote handen kan verslaan. Het land is vet en slap geworden door decennia van asymmetrische oorlogen tegen slecht bewapende tegenstanders, en mist nu de industriële capaciteit, de logistieke diepte en de strategische helderheid om een conflict met een gemotiveerde, geavanceerde tegenstander als Iran te winnen, laat staan met China.

De leercurve van de VS is vlak; die van Iran, China en het Globale Zuiden is steil en adaptief. De VS verliest op alle fronten: militair, economisch en moreel. De enige rationele stap voor de VS zou zijn om zich terug te trekken, de schade te herstellen en aan de onderhandelingstafel plaats te nemen. Een dergelijke de-escalatie zou de Straat van Hormuz openen, de Golfstaten redden van een existentiële crisis en de

wereldeconomie laten herademen.

Maar rationaliteit is niet de sterkste kant van de neoconservatieve oorlogszuchtige klasse. Zij zullen blijven proberen het verlies te maskeren met proxy-oorlogen en gevaarlijke provocaties, in de wetenschap dat elke verdere escalatie niet alleen Iran, maar de gehele mondiale kapitalistische orde in de afgrond kan storten.

Het is aan ons, burgers en waakzame geesten, om deze waanzin niet te accepteren. We moeten ons niet laten verleiden door de propaganda van een stervend imperium. We moeten de straat op gaan, onze stem verheffen, schrijven en ons verzetten tegen deze moorddadige escalatie. De geschiedenis leert ons dat het erger kan worden voordat het beter wordt, maar wij hebben de plicht om ons te organiseren, gemobiliseerd te blijven en alles in het werk te stellen om deze catastrofale koers te stoppen.

De illusie is voorbij; het is tijd voor de realiteit. Maar het gebrek aan moed en zin voor realisme in het Westen is stuitend.